

Arrest

nr. 162 518 van 22 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Herat in de gelijknamige provincie.

Op 16 september 2010 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van deze asielaanvraag verklaarde u dat u een paar jaar na uw huwelijk vanuit Herat naar het Iraanse Mashad was getrokken. Na een zeven- tot achtal jaar in Iran als geregistreeerde Afghaanse vluchteling te hebben gewoond, kocht uw echtgenoot R.M.N. (O.V. X) via een kennis vervalste Iraanse identiteitsdocumenten voor jullie beiden en jullie zoons Ma. (O.V. X) en Mo.. Gedurende 17 à 18 jaar leefden jullie met deze documenten een probleemloos leven in Iran, tot u op een gegeven moment verklikt werd en de Iraanse autoriteiten uw echtgenoot arresteerden. Na een procedure van één jaar

waarin u de beslissing van de Iraanse overheid betreffende uw verblijf afwachtte en waarin uw man zijn gevangenisstraf afkocht, werden u en de rest van uw gezin in juni 2010 naar Herat gedeporteerd. In Herat kreeg u al gauw problemen met onbekenden die dachten dat u rijk was en ermee dreigden uw zoon Ma. iets aan te doen als u hen niet zou betalen. Hierop besloten jullie eerst terug te keren naar Iran om vervolgens met uw echtgenoot en jongste zoon door te reizen naar België.

In het kader van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaanse identiteitskaart), een kopie van een Iraanse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een kopie van een Afghaanse vluchtelingenkaart, twee bankattesten, vier documenten betreffende uw veroordeling in Iran, een kopie van een certificaat van de werkplaats van uw man in Iran, een kopie van een bewijs van aankoop van eigendom in Afghanistan, een klachtenbrief neergelegd bij de autoriteiten van Herat en drie documenten aangaande de registratie en het onderzoek hiervan.

Deze asielaanvraag werd op 17 februari 2012 door het CGVS besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw vermeende problemen in Herat geen geloof kon worden gehecht en dat u, gezien uw verklaarde herkomst uit deze stad, geen risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 26 juni 2012.

Na deze beslissing keerde u niet naar uw land van herkomst terug.

Uw zoon Ma. diende op 19 juli 2012 een eigen asielaanvraag in bij de DVZ. Hij bracht in het kader van dit asielerzoek bijkomende documenten aan namelijk een taskara op zijn naam; een artikel over de situatie in Afghanistan en getuigenissen van Belgen met betrekking tot zijn gedrag tijdens zijn verblijf in België aan. Op 20 augustus 2013 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend.

Uzelf en uw echtgenoot dienden op 24 september 2014 een nieuwe asielaanvraag in. In het kader van uw huidige asielaanvraag steunde u zich op dezelfde motieven als deze welke u in uw eerste asielaanvraag uiteenzette. In een brief van 19 september 2017 verwijst uw advocaat naar de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw zoon Ma., de ouderdom en kwetsbaarheid van u en uw echtgenoot, en de veiligheidssituatie in Afghanistan in het bijzonder met betrekking tot IDP's.

Ter staving van uw huidige asielerzoek brengt u volgende documenten aan: medische attesten dd. 21.11.2012, 02.01.2013, 10.01.2013, 06.03.2013, 08.05.2013, 03.07.2013, 04.09.2013, 06.10.2014 en 19.01.2014; kopieën van verschillende verblijfsvergunningen voor Afghanen in Iran voor u en uw echtgenoot; een kopie van twee enveloppen en een kopie van een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er wordt vastgesteld dat u zich beroept op de asielmotieven van uw echtgenoot. In de beslissing van uw echtgenoot wordt uitgelegd waarom deze asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Deze beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u op basis van bewijsstukken noch op basis van overtuigende verklaringen aannemelijk heeft gemaakt van Afghaanse origine te zijn, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben gewoond.

Zo is het in de eerste plaats vreemd dat u, de taal Dari niet machtig blijkt. Dit in tegenstelling tot uw bewering voor de DVZ (Verklaring betreffende procedure, 15/10/2014, punt 2). Aangezien u beweert tot uw twintigste in het Afghaanse Herat gewoond te hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 3), mag redelijkerwijze worden aangenomen dat u de taal waarvan u en uw echtgenote hebben beweerd dat het uw moedertaal betrof, nog in enige mate beheerst (zie verklaring betreffende procedure DVZ dd. 15.10.2014). Het is dan ook opmerkelijk dat u, toen u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd werd of u Dari kon spreken, zelf aangaf dit niet te kunnen (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 18). Des te opmerkelijker is het feit dat u zelfs moest vragen of wat u tijdens het voorafgaande interview gesproken had geen Dari was, hoewel u daarna beaamde dat u Farsi gesproken had.

Bovendien stelde u, gevraagd naar belangrijke verschillen tussen Dari en Farsi, niet te weten of die er zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 18). Uw echtgenote vroeg de tolk tijdens haar interview dd. 08.01.2015 of de tolk die haar in het Dari aansprak Farsi kon praten aangezien zij zelf Farsi sprak (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 2). Toen haar hierop gevraagd werd of zij met u Farsi of

Dari spreekt, verklaarde ze met u Farsi te spreken en dat zij denkt dat Farsi en Dari hetzelfde zijn. Aangezien jullie beweren in Afghanistan te zijn opgegroeid en er gedurende een twintigtal jaar steeds Dari hebben gesproken, is het hoogst totaal onaannemelijk dat jullie niet beter op de hoogte zijn van de verschillen tussen beide talen, zelfs al hebben jullie daarna een dertigtal jaar in Iran gewoond. Temeer gezien het grote belang dat het gebruik van Farsi zonder Dari kenmerken voor u en uw familie moet hebben gehad. Zoals ook uw advocaat in zijn schrijven van 14 januari 2015 aangeeft, kon het gebruik van Dari immers aanleiding geven tot wantrouwen met betrekking tot uw nationaliteit en tot discriminatie. De verklaring van uw advocaat in diezelfde brief dat het Dari dat in Herat gesproken wordt veel nauwer zou aanleunen bij Farsi dan bij het Dari dat in Kaboel of Jalalabad wordt gesproken is geen afdoende verklaring voor het feit dat jullie kennis van het Dari onbestaande is. Dat het Dari dat in Herat wordt gesproken nauwer bij het Farsi aanleunt, betekent immers niet dat beide talen identiek zouden zijn of dat het belang van de verschillen minder groot zou zijn geweest voor jullie leven in Iran. Bovendien wordt de stelling van uw advocaat in dit verband op geen enkele manier ondersteund door objectieve informatie.

Daarnaast blijkt dat zowel u als uw echtgenote een beperkte kennis hebben van de politieke situatie in Afghanistan toen jullie daar volgens jullie verklaringen zouden zijn vertrokken. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u niet zeker wist of Babrak Karmal of Taraki aan de macht was toen u het land verliet (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.11.2011, p. 4). Tijdens het tweede gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag wist u dan weer wel weer dat Taraki nog aan de macht was toen u Afghanistan verliet (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 6). Het is vreemd dat u dit niet wist ten tijde van uw eerste asielaanvraag. Ook stelde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat zowel Babrak Karmal als Taraki lid waren van de Khalq-factie van de PDPA, terwijl Taraki wel leider was van deze factie, maar Karmal lid was van de rivaliserende Parcham-factie (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.11.2011, p. 4). Van het bestaan van deze factie bleek u in het kader van uw eerste asielaanvraag niet op de hoogte (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.11.2011, p. 4 en 6). Uw echtgenote verklaarde in het kader van haar tweede asielaanvraag dan weer niet te weten wie er aan de macht was in Afghanistan ten tijde van jullie vertrek (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 17.11.2014, p. 3 en zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 4). Toen haar gevraagd werd om wat meer te vertellen over de evolutie van de politieke situatie in Afghanistan toen zij daar nog woonde, verklaarde ze niets over de politieke situatie te weten (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 4). Aangezien jullie Afghanistan zouden hebben verlaten omwille van de politieke situatie, zoals jullie tijdens jullie twee asielaanvragen beweerden, is het hoogst opmerkelijk dat jullie geen beter beeld zouden hebben van hoe de politieke situatie in Afghanistan er precies aan toe was op het moment dat jullie Afghanistan verlieten, zelfs al was dat ruim dertig jaar geleden.

Met betrekking tot haar dagelijks leven in Afghanistan legde uw echtgenote overigens ook een bijzonder opmerkelijke verklaring af. Gevraagd naar haar scholing beweerde ze immers dat ze in Afghanistan niet naar school was geweest aangezien meisjes er niet naar buiten mochten (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 3). Dit is een weinig aannemelijke verklaring voor een vrouw die in de jaren 50, 60 en 70 in Afghanistan zou zijn opgegroeid. Uit informatie van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat vrouwen in deze periode geenszins werden gedwongen binnen te blijven. In deze periode kregen vrouwen in Afghanistan steeds meer rechten toegekend. Zo werd in de jaren vijftig de purdah afgeschaft, bracht een nieuwe grondwet in de jaren zestig op vele vlakken gelijke rechten vrouwen en werd 70 procent van de functies in het onderwijs ingenomen door vrouwen. Dat uw echtgenote niet op de hoogte is van de omgeving waarin ze in Afghanistan zou zijn opgegroeid is totaal onaannemelijk.

Bovendien legde u doorheen uw gehoren geen coherente verklaringen af over de precieze reden waarom jullie Afghanistan verlieten. Zo stelde u tijdens het eerste interview voor het CGVS in het kader van uw tweede asielerzoek dat u Afghanistan verlaten had omdat het de tijd van de Russen was en omdat men tegen u was omdat jullie sjiieten waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 3). Tijdens uw tweede gehoor in het kader van dezelfde asielaanvraag stelde u echter dat u Afghanistan hebt verlaten omdat Taraki aan de macht was en omdat u verplicht was om militaire dienstplicht te doen (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 6). Het is vreemd dat u geen eenduidiger verklaringen aflegt over de redenen waarom u uw land van oorsprong hebt verlaten.

Ook over jullie leven als Afghaanse vluchtelingen in Iran leggen jullie ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af.

Ten eerste wordt in dit verband opgemerkt dat de verklaringen die u hebt afgelegd over het verkrijgen van uw vervalste Iraanse documenten niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo stelde u dat u de laatste 18 jaar van uw verblijf in Iran beschikte over een vervalste shenasnameh en dat u twee jaar na het verkrijgen van dit document op dezelfde wijze de identiteitskaart (kart-e melli) verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 18 en 19). Aangezien u sinds

september 2010 in België verblijft, betekent dat dat u de shenasnameh ongeveer 22 jaar geleden en de identiteitskaart ongeveer 20 jaar geleden verkreeg. Nochtans blijkt uit de ons voorhanden informatie dat de identiteitskaart (kart-e melli) pas in 2003 werd geïntroduceerd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien is het treffend dat uw echtgenote dan weer niet schijnt te weten wanneer en hoe jullie de identiteitskaarten verkregen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 5). Gevraagd of deze kaarten ook werden gekocht of op officiële wijze werden aangevraagd, stelde ze te denken dat deze werden gekocht. Het is opmerkelijk dat uw echtgenote hier niet met meer stelligheid kan over vertellen. Daarnaast is het opmerkelijk dat zij geen enkel besef heeft van hoe lang na jullie aankomst in Iran jullie zich als Afghaanse vluchteling lieten registreren (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 6). Gevraagd of dit een kwestie van dagen, maanden of jaren was, verklaarde zij tot twee maal toe dit niet te weten. Ze trachtte haar onwetendheid te verklaren door erop te wijzen dat de bevroegde feiten zich 30 jaar geleden hebben afgespeeld. Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien er desondanks redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw echtgenote na al die jaren toch nog enig zicht zou hebben op ongeveer hoe lang na jullie aankomst jullie zich lieten registreren, temeer daar u wel nog wist te vertellen dat jullie zich drie of vier dagen na jullie aankomst lieten registreren (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 8).

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u met uw eigen zaak startte in Iran. Zo stelde u naar aanleiding van uw eerste gehoor in het kader van uw tweede asielerzoek dat u reeds als mecanicien in uw workshop werkte voordat u de vervalste Iraanse documenten verkreeg. U stelde dat de Iraanse autoriteiten u lastig vielen en zeiden dat u als Afghaan geen workshop mocht uitbaten of het beroep van mecanicien mocht uitoefenen. In verband met het pand van uw workshop verklaarde u dat u het vóór het verkrijgen van de vervalste Iraanse identiteitsdocumenten op de Iraanse wijze "ran" huurde en dat u het na het verkrijgen van deze documenten hebt gekocht (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 6). In de loop van uw tweede gehoor voor het CGVS in het kader van uw huidige asielerzoek verklaarde u echter dat u voordat u uw vervalste Iraanse identiteitsdocumenten verkreeg als helper in de workshop van iemand anders werkte en dat u uw eigen workshop pas na het verkrijgen van deze documenten opstartte. In verband met het pand van uw workshop verklaarde u deze keer dat u het land eerst kocht en dat u er daarna pas de garage op bouwde waar u zou gaan werken (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 10).

Daarnaast blijkt uit de interviews van u en uw echtgenote dat jullie wel heel weinig contact hadden met de andere Afghaanse migranten die in jullie buurt woonden. Zo stelde u dat na verloop van tijd de Iraanse overheid Afghanen arresteerde en Afghanen zonder verblijfstitel het land uitzette (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 8 en 9). Gevraagd of u mensen kende die dit was overkomen, stelde u echter dit niet te weten omdat het moeilijk is om die mensen te kennen. Toen u hierop gevraagd werd of er in de wijken in Mashad waar u gewoond hebt veel Afghaanse migranten woonden, beaamde u dit. Vervolgens stelde u echter dat u deze mensen louter begroette, en dat jullie elkaar niet bezochten. Dat u desondanks geen andere Afghanen zou kennen die door de Iraanse autoriteiten werden opgepakt of gedeporteerd is opmerkelijk. Ook uw echtgenote stelde maar een beetje contact te hebben met Afghanen in Iran (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 5). Gevraagd waarom zij niet meer contact had met hen, antwoordde ze dat dit was zodat niemand te weten zou komen dat u in het bezit was van Iraanse documenten. Toen haar vervolgens gevraagd werd of zij voor jullie deze documenten verkregen, contact had met haar Afghaanse burens, stelde ze echter dat ook toen haar contact met hen beperkt was (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 5). Gevraagd waar deze Afghanen dan vandaan kwamen, stelde ze dat zij hen enkel op straat zag en dat ze hen niet leerde kennen. Het is echter heel vreemd en ongeloofwaardig dat jullie in de zeven tot negen jaar dat jullie in Iran hebben gewoond voordat jullie over de Iraanse identiteitsdocumenten beschikten, geen beter contact met of kennis over andere Afghanen die in uw buurt woonden en die in een vergelijkbare situatie als u verkeerden opbouwden. Des te opmerkelijker is dat uw echtgenote verklaarde ook twee zussen in Mashad te hebben wonen, die na jullie aankomst daar zouden zijn gearriveerd, maar dat zij evenwel niet in staat is om een duidelijker beeld te schetsen van wanneer of waarom zij naar Iran zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 7). Het feit dat zij stelde zelfs niet aan haar eigen zussen te hebben gevraagd waarom zij uit Afghanistan zijn betrokken is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig.

Over hoe u zich naar de buitenwereld voordeed en hoe uw burens jullie kenden nadat jullie in het bezit waren gekomen van de vervalste Iraanse identiteitsdocumenten, legden jullie overigens tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af.

Zo stelde u aanvankelijk dat de mensen die rond uw huis en workshop woonden nadat u uw eigendom had aangeschaft, u kenden als Iraniër maar bevestigde u vervolgens dat u deze mensen al kende van voor u uw valse Iraanse verblijfsdocumenten verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 12). Gevraagd of deze mensen dan wisten dat u Afghaan was en geen Iraniër, legde u vervolgens de bevreemdende verklaring af dat ze dachten dat u van Torbat Haidari was omdat ze daar met hetzelfde

accent als de Afghanen spreken. Het is echter bijzonder vreemd dat men voordat u de Iraanse verblijfsdocumenten verkreeg, niet zou geweten hebben dat u een Afghaanse immigrant was en dat de mensen die u al kenden voordat u de Iraanse verblijfsdocumenten verkreeg, daarna zouden denken dat u Iraniër was. Toen aan uw echtgenote gevraagd werd of jullie zich, nadat jullie de identiteitsdocumenten verkregen hadden, voordeden als Afghanen dan wel als Iraniërs, gaf zij het bevreemdende en ontwijkende antwoord dat die vragen niet gesteld werden en dat zij in de dertig jaar dat jullie in Iran hebben geleefd, niemand de kans liet om persoonlijke vragen te stellen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 5).

In het licht van uw verklaringen dat jullie zich ten opzichte van jullie burens voordeden als Iraniërs (zie supra), is het uiterst opzienbarend dat jullie, nadat jullie in het bezit waren gekomen van de vervalste Iraanse identiteitsdocumenten, de Afghaanse verblijfsdocumenten bleven verlengen. Gevraagd waarom jullie dit deden, stelde u dat jullie dit deden om geen argwaan te wekken bij de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2015, p. 8 en gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p.12). U stelde dat u niet wilde dat de Iraanse autoriteiten te weten kwamen dat jullie Afghanen waren met Iraanse documenten (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 12). Er kan echter redelijkerwijze worden verondersteld dat het in jullie omgeving net argwaan zou scheppen dat jullie zich enerzijds als Iraniër voordeden, maar dat jullie zich anderzijds voor Afghanen bleven uitgeven door de Afghaanse verblijfskaarten te blijven verlengen in de lokale afdelingen van de Afghaanse raad (zie gehoorverslag CGVS dd.17.11.2014, p. 8). Bovendien blijkt uit de verklaringen van u en uw echtgenote dat jullie jullie zonen op school met deze Afghaanse documenten lieten registreren en dat zij daarom als Afghanen werden gediscrimineerd, waardoor ze met school moesten stoppen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 6 en zie gehoorverslag dd. 17.11.2014, p. 8 en gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 11). Het is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u door uw burens als Iraniër zou gekend zijn, maar dat uw kinderen tegelijkertijd op school als Afghaan zouden worden gediscrimineerd. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u, hoewel u uw zonen ondanks het feit dat u over de (vervalste) Iraanse verblijfsdocumenten beschikte toch als Afghaan registreerde op school, verklaarde dat hun moeder hen verteld had dat ze niet moesten zeggen dat ze Afghanen waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 12). Uw echtgenote van haar kant beweerde dan weer tijdens haar laatste interview dat ze het wel mochten zeggen aan hun vriendjes (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 6).

Bovendien legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over hoe u zich aan uw schoondochter hebt voorgesteld toen uw echtgenote haar vroeg om met uw zoon te trouwen. Zo stelde u dat jullie haar vertelden dat jullie Iraanse staatsburgers geworden waren en dat jullie verzwegen dat jullie valse documenten hadden (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 15). Tijdens haar interview verklaarde uw echtgenote echter dat zij aan haar had verteld dat jullie Afghanen waren met valse identiteitsdocumenten (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde zij dat u een apart gesprek met haar hebt gehad. De suggestie van uw advocaat met betrekking tot deze vaststelling –u zou zich niet hebben uitgesproken over het al dan niet verzwijgen van het frauduleuze karakter van de naturalisatie- vindt geen grond in uw verklaringen tijdens het gehoor aangezien uit het gehoorverslag uitdrukkelijk blijkt dat u stelde te hebben gezegd Iraanse staatsburgers te zijn geworden, “maar niet te hebben verteld dat ze vals waren” (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 15).

Los van de argwaan die jullie gedrag redelijkerwijze mag worden verondersteld te hebben veroorzaakt binnen jullie directe leefomgeving, wordt opgemerkt dat het opzienbarend is dat de lokale Iraanse autoriteiten in Mashad er gedurende zeventien à achttien jaar niet zouden zijn achter gekomen dat er iets niet klopte wanneer u en uw echtgenote er enerzijds onder een bepaalde naam en met de Iraanse nationaliteit eigendom kochten en verkochten en daarenboven een beroep uitoefenden dat enkel voor Iraniërs was toegelaten, maar jullie zich anderzijds onder een andere naam en met de Afghaanse nationaliteit jaarlijks lokaal als vluchteling lieten registreren en jullie jullie zonen als Afghanen inschreven in de lokale school. Het is zeer opmerkelijk dat u en uw echtgenote er in geslaagd zijn om dergelijke lange tijd probleemloos gebruik te maken van deze vervalste documenten, aangezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het zeer moeilijk is om vervalste documenten te gebruiken in Iran omdat de herkomst van deze documenten gemakkelijk kan worden nagegaan in officiële registers (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Het feit dat de Iraanse autoriteiten jullie fraude niet eerder en pas na een tip van een derde op het spoor kwamen is bijgevolg des te opmerkelijker aangezien uw echtgenote te kennen gaf dat zij tijdens haar werk regelmatig werd gecontroleerd en dat ook bij jullie thuis de Iraanse documenten meermaals werden gecontroleerd (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 8).

Evenzeer opmerkelijk is het feit dat u, nadat de Iraanse autoriteiten er via een tip uiteindelijk waren achter gekomen dat u vervalste documenten gebruikte, er toch bent in geslaagd om uw eigendommen

eerst op de naam van uw advocaat en vervolgens op naam van uw Iraanse schoondochter te laten zetten. U stelde dat dit mogelijk was doordat het politiekantoor vanwege een vakantieperiode gesloten was en de mannen die u in uw workshop controleerden u daarom opdroegen u pas na deze vakantieperiode met uw documenten te komen melden (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 14). Het is vreemd dat de Iraanse autoriteiten u niet meteen arresteerden en tot een huiszoeking van uw eigendommen zijn overgegaan. Overigens kan redelijkerwijze worden verondersteld dat de Iraanse autoriteiten op het moment dat zij u in uw workshop kwamen controleren, op de hoogte waren van het feit dat u deze panden met de vervalste documenten had aangeschaft en dat het daarom dus niet mogelijk zou zijn om deze alsnog op de naam van uw advocaat en schoondochter te laten zetten.

Uit hEvenzeer opmerkelijk en ongeloofwaardig is het feit dat uw oudste zoon samen met zijn gezin op heden nog steeds zou wonen en werken in de panden die u met uw vervalste documenten hebt aangekocht en die nu op naam van uw schoondochter staan (zie gehoorverslag dd. 08.01.2015, p. 13-14). Het is opvallend dat de Iraanse overheid er nog niet zou achter gekomen zijn dat jullie oudste zoon, van wie de Iraanse en Afghaanse verblijfsdocumenten door de Iraanse autoriteiten werden afgenomen en die net als jullie naar Afghanistan zou zijn gedeporteerd, sinds zijn terugkomst in Iran in 2010 woont en werkt in de panden die door u op frauduleuze wijze werden verkregen. Het is ook opmerkelijk dat uw zoon ervoor zou kiezen om op deze manier te blijven leven in Iran. U stelde dat hij in Iran een zeer moeilijk leven leidt aangezien hij er geen documenten heeft en ondergedoken moet leven (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 4 en zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 14). Ook zijn zoon heeft er geen rechten, aangezien hij ook geen papieren heeft en er geboren is uit een ongeregistreerd huwelijk tussen een Iraanse en een Afghaanse vluchteling van wie de verblijfsstatus werd afgenomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 4 en zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 8). Gevraagd waarom hij niet net als u, uw echtgenote en uw jongste zoon naar België is gekomen, stelde u dat hij aanvankelijk ook wou vertrekken, maar dat u hem dit afraadde omdat de reis voor hem te gevaarlijk zou zijn aangezien hij een pasgeboren zoon had (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 4). Het is echter opmerkelijk, gelet op zijn precare levensomstandigheden in Iran en gelet op het feit dat hij zelf had aangegeven te willen vetrekken, ruim vier jaar later nog steeds in Iran woont. Toen aan uw echtgenote gevraagd werd of Mo. van plan is om in Iran te blijven of naar hier te komen, gaf ze het bevreemdende antwoord dat ze dit niet weet en dat ze dat ook niet gevraagd heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 7). Het is opmerkelijk dat uw echtgenote deze vraag nooit aan uw zoon zou hebben gesteld, temeer daar zij zelf aangaf dat hij ginds in de problemen verkeert.

Uit het geheel van bovenstaande argumenten blijkt dat u er niet in slaagt uw Afghaanse nationaliteit en uw verblijf in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling op basis van coherente en overtuigende verklaringen aannemelijk te maken.

Bovendien blijkt u niet in staat overtuigende en bewijskrachtige stukken voor te leggen met betrekking tot uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. U legde als ondersteuning van uw beweringen hierover na uw tweede gehoor via uw advocaat verschillende kopieën van registratiekaarten van u en uw echtgenote voor. In verband met deze stukken wordt opgemerkt dat de geboortedata van u en uw echtgenote die op er in worden vermeld, niet overeen stemmen met jullie verklaringen in het kader van jullie asielaanvragen. Voor de Belgische asielinstanties beweerde u immers op 1 januari 1956 te zijn geboren (Verklaring meervoudige aanvraag, dd. 15/10/2014, punt 4) terwijl uw Iraans registratiebewijs 23 juli 1958 als geboortedatum vermeldt. Het Iraans verblijfsdocument van uw echtgenote stelt dan weer dat zij op 5 mei 1959 werd geboren terwijl ze haar geboorte naar aanleiding van haar asielaanvraag op 1 januari 1958 situeerde (Verklaring meervoudige aanvraag, 10/18918, dd. 15/10/2014, punt 4). Wat deze documenten betreft moet bovendien worden opgemerkt dat het vreemd is dat uw advocaat beweert dat uw zoon die in België is over de originelen van deze scans zou beschikken (mail meester Benoit Dhondt, dd. 23 januari 2015) en dat uw zoon naar aanleiding van het gehoor in het kader van een mogelijke intrekking van zijn vluchtelingstatuut drie dergelijke originele documenten voorlegt. U gaf namelijk tijdens uw interview te kennen dat al uw Afghaanse en Iraanse documenten door de Iraanse overheid werden geconfisqueerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 12). Ook uw echtgenote verklaarde tijdens haar laatste interview dat u alle documenten waarover u beschikte, reeds had voorgelegd en dat de rest jullie werd afgenomen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, dd. 08.01.2015, p. 9). Het feit dat u via uw zoon alsnog over originele verblijfsdocumenten zou kunnen beschikken, is dan ook hoogst opmerkelijk.

Er kan daarenboven ook redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien u werkelijk door de Iraanse overheid werd gearresteerd, gestraft en gedeporteerd omwille van het bezit van frauduleuze documenten, zij inderdaad al uw verblijfs- en identiteitsdocumenten in beslag zouden hebben genomen en deze niet later terug bezorgen. Met betrekking tot de documenten die uw zoon naar aanleiding van zijn gehoor van 13 mei 2015 voorlegde, moeten verder een aantal opmerkingen worden gemaakt die de bewijswaarde ervan totaal ondermijnen. Zo blijkt uw Iraanse identiteitskaart ter hoogte van de foto die erop figureert overduidelijk met een mes bewerkt. Ter hoogte van deze foto blijkt bovendien de

plastificatie van de kaart afwezig. Een deel van de plastificatie hangt zelfs los in de linkerbovenhoek van de foto. Het heeft er dan ook alle schijn van dat de foto die oorspronkelijk op de kaart stond, werd verwijderd en vervangen door een foto van u. De identiteitskaart is dan ook niet van aard aan te tonen dat u als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben gewoon, integendeel. Geconfronteerd met de opmerkelijke staat van uw Iraanse identiteitsbewijs bracht uw zoon geen verklaring aan. Hij beperkte zich tot de stelling dat het CGVS het stuk maar naar Iran moet sturen en dat het mogelijks een fout betreft (CGVS zoon, 13/05/2015, p.5). Het bewijs van uw (h)erkenningaanvraag van uw vader (Iraanse identiteitskaart voor Afghaanse vluchtelingen) blijkt op zijn beurt te zijn opengescheurd en met een schaar of mes te zijn bewerkt. Er blijkt in de rechterbovenhoek bovendien een stuk tekst te zijn toegevoegd met plakband. Hoewel eventueel nog kan worden aangenomen dat de kaart is opengescheurd door het verloop van de tijd en als gevolg van slijtage (CGVS zoon, 13/05/2015, p.5), kan dit niet worden aangenomen voor de knipof snijsporen. Ook de verklaring van uw zoon voor het extra stuk tekst dat bovenop de kaart werd aangebracht houdt geen steek. Volgens zijn verklaring zou dit zijn gebeurd om mensen te controleren en om onmiddellijk te kunnen zien waar ze vandaan komen (CGVS zoon, 13/05/2015, p.5). De eenvoud waarmee dit kan worden verwijderd –het is vastgemaakt met eenvoudige plakband- ondergraft echter elke mogelijke controlefunctie die eraan verbonden zou kunnen zijn. Zijn verklaring hieromtrent is dan ook niet aannemelijk. Bovendien moet ook in verband met de Iraanse identiteitskaarten voor Afghaanse vluchtelingen worden opgemerkt dat de geboortedata die er op staan vermeld, 23.07.1958 en 05.05.1959, niet stroken met de informatie die u zelf aan de Belgische asielinstanties hebt verstrekt (cf. supra).

Inzake het Afghaanse identiteitsbewijs (taskara) dat u voorlegt moet worden gesteld dat het niet volstaat om uw Afghaanse herkomst aan te tonen. Integendeel de inhoud ervan ondermijnt uw verklaringen in dit verband bijkomend. Uit de vertaling van het stuk blijkt immers dat deze op 5/12/37 (3/08/1958 of 5/02/1959 Gregoriaanse kalender) werd afgeleverd. In de taskara wordt bovendien gesteld dat uw leeftijd op dat ogenblik op 18 werd geschat en u medewerker mechaniker van (een) autodealer als beroep had. In het licht van uw verklaringen over uw leeftijd voor het CGVS, u zou in 1956 zijn geboren, is de inhoud van dit stuk dan ook totaal ongeloofwaardig.

De kopieën van Iraanse identiteitsdocumenten (waarvan u beweert dat ze vals zijn), de kopie van een certificaat van uw werkplaats in Iran hebben geen betrekking op jullie Afghaanse origine en kunnen deze bijgevolg niet aantonen. Bovendien blijken uw verklaringen over het verkrijgen ervan zoals eerder reeds werd opgemerkt niet te stroken met informatie van het CGVS.

In verband met de twee bankdocumenten die u naar aanleiding van uw eerste asielverzoek aanbracht moet worden gesteld dat deze documenten niets vermelden over een band van u of uw gezin met Afghanistan. Bovendien wordt in verband met deze documenten opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zich volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verlenen aan uw verklaringen. Dezelfde opmerking kan wordt gemaakt met betrekking tot de vier documenten die u voorlegt met betrekking tot uw veroordeling in Iran. De Iraanse eigendomsdocumenten betreffen slechts kopieën waarvan de bewijswaarde zeer relatief is. Hetzelfde geldt voor het Afghaanse eigendoms-certificaat dat u neerlegt.

Inzake de klachtenbrief die u zou hebben neergelegd bij de autoriteiten van Herat en de drie documenten aangaande de registratie en het onderzoek ervan, moet worden vastgesteld dat deze verband houden met feiten die in het kader van uw eerste asielverzoek zowel door het CGVS als door de RvV als ongeloofwaardig werden beschouwd.

In verband met de opmerking van uw advocaat dat u en uw echtgenote bij het UNHCR een bewijs van uw registratie hebben gevraagd (mail meester Benoit Dhondt, dd. 23 januari 2015), wordt opgemerkt dat deze bewijsstukken onze dienst een drietal maanden na het interview en het schrijven van uw advocaat, nog steeds niet hebben bereikt, waardoor het CGVS zich er niet kan over uitspreken. Inzake het verzoek van uw advocaat om de Iraanse ambassade contacteren moet ten slotte worden gesteld het niet aan de Commissaris-generaal is om te bewijzen dat de feiten die u inroept, onwaar zouden zijn. Evenmin is het zijn taak om lacunes in de bewijsvoering van een asielzoeker op te vullen.

Geconfronteerd met de twijfels inzake uw Afghaanse herkomst hielden zowel u als uw echtgenote vast aan jullie verklaringen wat dit betreft (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 19 en zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 8).

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw Afghaanse nationaliteit en uw verblijf in Iran als Afghaans vluchtelingen aannemelijk te maken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw werkelijk verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke nationaliteit, uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt

worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit.

De overige door u aangebrachte documenten kunnen aan bovenstaande bevindingen niets wijzigen. Wat betreft de documenten die betrekking hebben op uw medische toestand, wordt opgemerkt dat uit deze documenten niet kan worden afgeleid dat uw geestelijke toestand en uw gehoorproblemen van die aard zijn dat deze, zoals uw advocaat beweert, uw interviewbaarheid in het gedrang brengen. In het kader van uw twee asielprocedures bent u overigens vier maal gehoord en op geen enkel punt tijdens deze gehoren gaf u aan dat u niet in staat was om het interview verder te zetten omwille van uw gehoorproblemen of gaf u een dermate verwarde indruk dat het interview diende te worden afgebroken. U gaf daarentegen steeds te kennen dat u de vragen goed begrepen had en u legde op een vlotte en spontane manier gedetailleerde verklaringen af.

Verder wordt in verband met uw medische toestand opgemerkt dat op basis van uw verklaringen en die van uw echtgenote er geen reden is om te concluderen tot het bestaan van een band tussen uw medische (fysieke en psychische) problemen en de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin houden uw ingeroepen medische problemen verband met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In verband met de verwijzing van uw advocaat naar de veiligheidssituatie in Afghanistan voor IDP's, wordt opgemerkt dat, aangezien jullie niet aannemelijk gemaakt hebben de Afghaanse nationaliteit te bezitten, met dit argument geen rekening kan worden gehouden omdat jullie bijgevolg ook nooit als Internally Displaced Person in Afghanistan hebben geleefd of zullen leven.

De enveloppes en het verzendingsbewijs bewijzen dan weer enkel dat jullie post hebben ontvangen.

Gezien uw bedrieglijke verklaringen omtrent uw nationaliteit en uw levensomstandigheden als Afghaanse migrant in Iran, brengt u geen elementen aan die een nood aan bescherming doen vermoeden. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend."

Aangezien u zich in het kader van uw tweede asielverzoek op dezelfde elementen baseert als uw echtgenoot kan er op basis van het voorgaande in uw hoofde evenmin worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet de Afghaanse nationaliteit hebt en u dan ook niet naar dat land kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 4 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gezag van gewijsde en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Uit een lezing van onderhavig verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich beroept op dezelfde middelen als haar echtgenoot. In het kader van 's Raads arrest nummer 162 517 van 22 februari 2016 werden de middelen van verzoeksters echtgenoot als volgt weergegeven:

“Verzoeker wijst erop dat alle elementen aangaande het verblijf in Iran van hem en zijn gezin en aangaande hun taal voor verweerder reeds bekend waren, zodat volgens hem niet kan worden gesteld dat er nieuwe elementen voorhanden waren die aanleiding konden geven tot de oproeping van hun zoon en de bestreden beslissing. Hij stelt dat zijn nationaliteit reeds werd beoordeeld en geloofwaardig bevonden, ook door de Raad. Hij wijst erop dat 's Raads arrest nummer 83 705 van 26 juni 2012 gezag van gewijsde heeft. Verder valt volgens hem niet in te zien hoe de verklaringen van hem en zijn echtgenote bedrieglijk zouden kunnen zijn, daar uit hun verklaringen blijkt dat zij het verschil niet kennen tussen Farsi en Dari.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zijn zoon reeds had aangegeven dat het Dari in Herat niet te vergelijken valt met het Dari in Kabul en dat de jaren in Iran een grote druk hebben gelegd op het cultiveren van een Farsi-accent. Hij stelt dat uit objectieve informatie blijkt dat Dari en Farsi geen aparte talen zijn, maar verschillende dialecten van dezelfde taal, alsook dat het Dari uit Herat enorm gelijkt op het Farsi uit Mashad, Iran. Eveneens wijst verzoeker op de culturele veranderingen van een verblijf in Iran en de impact op mensen die niet in Afghanistan geschoold werden. Hij merkt op dat hij en zijn gezin niet opnieuw gesocialiseerd zijn in Afghanistan en dus niet opnieuw het Dari ingeoeft hebben. Uit een studie blijkt volgens verzoeker dat Farsi voor de Afghaanse vluchtelingen in Iran de voertaal is. Hij wijst er ook op dat in het Dari uit Kabul veel Engelse woorden zijn geslopen. Bovendien acht verzoeker het relevant dat hij en zijn echtgenote analfabeten zijn die geen scholing genoten, waardoor hun taalverwerving van het Farsi veel vaster en minder inwisselbaar is; zijn zoon werd geschoold en gesocialiseerd in het Farsi. Uit een studie blijkt dat het Dari zoals gesproken in Kabul vooral via de school wordt geleerd, aldus verzoeker. Tevens wijst verzoeker erop dat alle eerdere interviews van hem en zijn gezin, behalve dit van zijn zoon in het Nederlands, in het Dari werden afgelegd zonder dat werd gevraagd of het om Dari of Farsi ging. Verzoeker voert aan dat uit zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote blijkt dat zij Dari en Farsi niet uit elkaar houden en meent dat er geen reden is om aan de oprechtheid hiervan te twijfelen. Verzoeker stelt dat hij oud is, analfabeet en psychisch verward, hetgeen wel degelijk een invloed heeft op hoe hij antwoordt en wat hij weet. Wanneer hij opgroeide, heeft hij nooit geleerd dat zijn taal het Dari was en hij kende nooit het verschil tussen Dari en Farsi. Ook zijn echtgenote verklaart zoveel als dat zij denkt dat Dari en Farsi hetzelfde zijn, doch er werd geen rekening gehouden met haar analfabetisme, het feit dat zij nooit geschoold werd en de kwetsbaarheid die hieruit voortvloeit, zo meent verzoeker. “Dit wilt zeggen dat verzoeker en zijn vrouw tegelijkertijd denken dat Farsi en Dari één taal zijn, en enkel een accentverschil inhoudt (wat klopt met boven toegevoegde objectieve informatie), maar ook beseffen dat een Iraans accent in Kaboel bvb. problemen kan opleveren (wat ook klopt met objectieve informatie). Het klopt immers dat Mashadi Farsi en Herati Dari erg gelijk zijn, dus zogezegd één taal zijn, en dat er wel een groot verschil is met Kaboeli Dari, wat tot reële problemen kan leiden.” Dat zij een doorleefde inschatting kunnen maken van wat er gebeurt met een Afghaanse vluchteling die terugkeert uit Iran, toont volgens hem aan dat het klopt dat zij Afghaanse burgers zijn: “Het lijkt weinig aannemelijk dat verzoekers zouden weten hoe moeilijk het is als Afghaans terugkeerders vanuit Iran, indien zij geen Afghanen zouden zijn.” Verzoeker en zijn echtgenote werden niet gevraagd naar hun Dari en werden er niet op getest; enkel zijn zoon werd getest, doch verzoeker meent dat deze test gebrekkig was, daar zijn zoon nooit in Kabul woonde en nooit een Afghaanse school bezocht. Verder citeert verzoeker de nota's van zijn raadsman tijdens het gehoor met betrekking tot onenigheid over de rol van de tolk. Hij stelt dat het gehoorverslag onvolledig is, gelet op de notities van de tolk.

Vervolgens wijst verzoeker er nogmaals op dat hij en zijn echtgenote analfabeten zijn. Dat zij in Afghanistan geen school hebben gelopen, is volgens hem in overeenstemming met informatie over het tijdperk van hun kinderjaren. Hun analfabetisme heeft naar verzoekers mening een verregaande impact op de manier waarop zij met informatie omgaan, hoe hun herinneringen gestructureerd zijn en hoe zij met tijdstippen en jaartallen omgaan. Hij meent dat deze ongeletterdheid niet in rekening werd genomen. Er werd hen gevraagd naar zaken die administratief en complex zijn en zich soms 20 à 30 jaar geleden afspeelden. Verzoeker stelt ook psycho-medisch niet in orde te zijn en erg verward, hetgeen een reële impact had op zijn gehoor. Dit werd volgens hem door verweerder niet in rekening gebracht.

Betreffende de levensomstandigheden van meisjes in Afghanistan in de jaren '50, '60 en '70 van de 20ste eeuw, voert verzoeker aan dat verweerders bronnen hieromtrent problematisch zijn, daar een deel

van een folder van Amnesty International werd gebruikt en “een extract uit de Britse rioolkrant, The Daily Mail”. De geschetste situatie was volgens hem slechts van toepassing op een kleine stedelijke elite in Kabul.

Hij stelt dat de vader van zijn echtgenote was overleden, zodat er geen man was om haar te beschermen, hetgeen een rol speelde in haar mogelijkheden om zich buitenshuis te begeven en naar school te gaan. Er kan niet verwacht worden van iemand in die omstandigheden grondig op de hoogte te zijn van de Afghaanse politiek, aldus verzoeker.

Verder meent verzoeker dat hij en zijn echtgenote tijdens hun gehoren wel degelijk kennis hebben getoond van de Afghaanse politiek, van de geografie van Herat, van de situatie ten tijde van hun vertrek, van de evoluties in het Iraanse beleid naar Afghaanse vluchtelingen doorheen de jaren en van het leven van een Afghaanse vluchteling in Iran, met inbegrip van de professionele en geografische beperkingen, de situatie van een Afghaan die gehuwd is met een Iraanse en er een kind mee heeft, hetgeen er volgens hem op wijst dat zij wel degelijk uit Afghanistan afkomstig zijn. Verzoeker herhaalt enkele van zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote.

Vervolgens verwijst verzoeker naar een schrijven van zijn raadsman waarin werd opgemerkt dat hij en zijn echtgenote tijdens hun gehoor niet werden geconfronteerd met de vermeende tegenstrijdigheden en de elementen die zagezegd niet geloofwaardig waren. Verzoeker verwijst naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, alsook informatie van UNHCR. Hij meent dat de Belgische ambassade in Teheran kon worden gecontacteerd om de Iraanse documenten op hun echtheid na te gaan. “Het is bijzonder betreurenswaardig dat verzoeker en zijn vrouw niet opnieuw gehoord werden en de mogelijkheid kregen om ook op hun Dari getest te worden, of hier uitleg omtrent te voorzien, om hun verklaringen uit te leggen, om omtrent hun documenten verklaringen af te leggen. Verzoekers hebben ook te kennen gegeven dat indien er specifieke vragen zouden kunnen gesteld worden over regionale kennis van Herat in de tijd van voor hun vertrek zij erg specifieke antwoorden kunnen geven. Dit is essentieel om hun nationaliteit en herkomst uit Afghanistan na te gaan. Ook dit is niet gebeurd. De enige moeite die verwerende partij in dit dossier heeft gedaan diende ertoe de geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Op geen enkele wijze heeft verwerende partij moeite gedaan om de geloofwaardigheid ook constructief te helpen onderzoeken.”

Tot slot voegt verzoeker nog nieuwe documenten bij, namelijk de taskara van zijn vader en zijn broer, die beiden in Mashad wonen, alsook die van de twee zussen van zijn echtgenote, die eveneens beiden in Mashad wonen, al is er één overleden. Ook voegt hij twee nationaliteitsattesten bij. “Zij hebben zich aan de Afghaanse ambassade aangeboden en hebben uitgelegd dat ze dienden aan te tonen Afghaans te zijn. Ze hebben de taskara van verzoeker en de hierboven vermelde taskara's voorgelegd. Er werd een persoon van Herat zelf erbij gehaald die verzoekers verschillende vragen gesteld heeft over Herat. Op grond van deze informatie en documenten hebben zij deze certificaten verkregen.”

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met twaalf stukken.

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus “Afghanistan. Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013 (bijlage 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 180.197. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest nummer 162 517 van 22 februari 2016 geoordeeld als volgt:

“In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag dat geen geloof gehecht kan worden aan de Afghaanse nationaliteit en aan de levensomstandigheden als Afghaanse vluchteling in Iran van verzoeker, zijn echtgenote en zijn zoon. Verzoeker meent dat het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nummer 83 705 van 26 juni 2012 in het kader van zijn eerste asielaanvraag eraan in de weg staat dat in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw een beoordeling wordt gemaakt van zijn nationaliteit en levensomstandigheden in Iran, aangezien deze reeds geloofwaardig werden bevonden in voormeld arrest. Hierbij dient evenwel opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. In het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag vonden evenwel nieuwe gehoren plaats en brachten verzoeker en zijn gezin kopieën bij van verschillende verblijfvergunningen voor Afghanen in Iran (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier), zodat er in casu wel degelijk sprake is van elementen die een nieuwe, andere beoordeling van de nationaliteit en levensomstandigheden van verzoeker en zijn gezin rechtvaardigen. Met de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins het gezag van gewijsde van voormeld arrest van 26 juni 2012 geschonden.

Waar verzoeker uitgebreid ingaat op het Dari (in Herat en Kabul) en het Farsi (verzoekschrift, stukken 2-5), kan worden aangenomen dat het Dari in Herat dicht aanleunt bij het Farsi in het Iraanse Mashad en niet volledig gelijk is aan het Dari dat in Kabul wordt gesproken. Desalniettemin dient opgemerkt dat verzoeker en zijn echtgenote verklaarden gedurende twintig jaar in Afghanistan te hebben gewoond alvorens zij naar Iran vluchtten. Redelijkerwijze kan, ondanks hun beweerde analfabetisme en ongeschooldheid, worden aangenomen dat zij heden nog steeds in staat zijn het onderscheid tussen beide talen/dialecten te maken, quod non in casu zoals blijkt uit het verzoekschrift en hun verklaringen tijdens het gehoor. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker en zijn echtgenote enerzijds stellen dat zij het onderscheid tussen Dari en Farsi niet kunnen maken en anderzijds stellen dat zij problemen zullen kennen wanneer zij in Afghanistan hun Farsi-accent zouden gebruiken. Deze beide beweringen zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Verder kan niet worden ingezien welke zin het zou hebben om verzoeker en zijn echtgenote te testen op hun kennis van het Dari wanneer zij beiden verklaren deze taal niet te kennen. Dat verzoekers zoon enkele verschillen in de woordenschat tussen het Dari en het Farsi kan aangeven, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de talenkennis van verzoeker en zijn echtgenote. Wat betreft de psychomedische problemen van verzoeker (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier en stuk 10 in het rechtsplegingsdossier) dient vastgesteld dat uit de bijgebrachte medische attesten geenszins valt af te leiden dat verzoeker dermate te lijden heeft aan geheugen- of andere problemen dat hij niet meer in staat is tot het afleggen van coherente verklaringen of zich zijn moedertaal te herinneren. Bovendien blijkt dat de gehoren op een normale wijze zijn geschied en dat er rekening werd gehouden met verzoekers leeftijd en gezondheidsproblemen. Voor het overige dient verzoeker zich met betrekking tot zijn medische problemen te wenden tot geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De nota's van verzoekers raadsman van het gehoor van verzoekers zoon (verzoekschrift, stuk 6), doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Zo is het in de eerste plaats vreemd dat u, de taal Dari niet machtig blijkt. Dit in tegenstelling tot uw bewering voor de DVZ (Verklaring betreffende procedure, 15/10/2014, punt 2). Aangezien u beweert tot

uw twintigste in het Afghaanse Herat gewoond te hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 3), mag redelijkerwijze worden aangenomen dat u de taal waarvan u en uw echtgenote hebben beweerd dat het uw moedertaal betrof, nog in enige mate beheerst (zie verklaring betreffende procedure DVZ dd. 15.10.2014).

Het is dan ook opmerkelijk dat u, toen u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd werd of u Dari kon spreken, zelf aangaf dit niet te kunnen (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 18). Des te opmerkelijker is het feit dat u zelfs moest vragen of wat u tijdens het voorafgaande interview gesproken had geen Dari was, hoewel u daarna beaamde dat u Farsi gesproken had. Bovendien stelde u, gevraagd naar belangrijke verschillen tussen Dari en Farsi, niet te weten of die er zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 18). Uw echtgenote vroeg de tolk tijdens haar interview dd. 08.01.2015 of de tolk die haar in het Dari aansprak Farsi kon praten aangezien zij zelf Farsi sprak (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 2). Toen haar hierop gevraagd werd of zij met u Farsi of Dari spreekt, verklaarde ze met u Farsi te spreken en dat zij denkt dat Farsi en Dari hetzelfde zijn. Aangezien jullie beweren in Afghanistan te zijn opgegroeid en er gedurende een twintigtal jaar steeds Dari hebben gesproken, is het hoogst totaal onaannemelijk dat jullie niet beter op de hoogte zijn van de verschillen tussen beide talen, zelfs al hebben jullie daarna een dertigtal jaar in Iran gewoond. Temeer gezien het grote belang dat het gebruik van Farsi zonder Dari kenmerken voor u en uw familie moet hebben gehad. Zoals ook uw advocaat in zijn schrijven van 14 januari 2015 aangeeft, kon het gebruik van Dari immers aanleiding geven tot wantrouwen met betrekking tot uw nationaliteit en tot discriminatie. De verklaring van uw advocaat in diezelfde brief dat het Dari dat in Herat gesproken wordt veel nauwer zou aanleunen bij Farsi dan bij het Dari dat in Kaboel of Jalalabad wordt gesproken is geen afdoende verklaring voor het feit dat jullie kennis van het Dari onbestaande is. Dat het Dari dat in Herat wordt gesproken nauwer bij het Farsi aanleunt, betekent immers niet dat beide talen identiek zouden zijn of dat het belang van de verschillen minder groot zou zijn geweest voor jullie leven in Iran. Bovendien wordt de stelling van uw advocaat in dit verband op geen enkele manier ondersteund door objectieve informatie.”

Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote er evenmin in slagen coherente verklaringen af te leggen omtrent de reden van hun vlucht naar Iran. Desondanks het verstrijken van een ruime tijdsperiode sindsdien, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker en zijn echtgenote hieromtrent coherente verklaringen kunnen afleggen, gelet op de grote impact die dit op hun verdere leven heeft gehad, zodat kan worden aangenomen dat deze gebeurtenissen in hun geheugen zijn gegrift ook al zouden zij analfabeet en ongeschoold zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht geoordeeld als volgt:

“Daarnaast blijkt dat zowel u als uw echtgenote een beperkte kennis hebben van de politieke situatie in Afghanistan toen jullie daar volgens jullie verklaringen zouden zijn vertrokken. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u niet zeker wist of Babrak Karmal of Taraki aan de macht was toen u het land verliet (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.11.2011, p. 4). Tijdens het tweede gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag wist u dan weer wel weer dat Taraki nog aan de macht was toen u Afghanistan verliet (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 6). Het is vreemd dat u dit niet wist ten tijde van uw eerste asielaanvraag. Ook stelde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat zowel Babrak Karmal als Taraki lid waren van de Khalq-factie van de PDPA, terwijl Taraki wel leider was van deze factie, maar Karmal lid was van de rivaliserende Parcham-factie (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.11.2011, p. 4). Van het bestaan van deze factie bleek u in het kader van uw eerste asielaanvraag niet op de hoogte (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.11.2011, p. 4 en 6). Uw echtgenote verklaarde in het kader van haar tweede asielaanvraag dan weer niet te weten wie er aan de macht was in Afghanistan ten tijde van jullie vertrek (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 17.11.2014, p. 3 en zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 4). Toen haar gevraagd werd om wat meer te vertellen over de evolutie van de politieke situatie in Afghanistan toen zij daar nog woonde, verklaarde ze niets over de politieke situatie te weten (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 4).

Aangezien jullie Afghanistan zouden hebben verlaten omwille van de politieke situatie, zoals jullie tijdens jullie twee asielaanvragen beweerden, is het hoogst opmerkelijk dat jullie geen beter beeld zouden hebben van hoe de politieke situatie in Afghanistan er precies aan toe was op het moment dat jullie Afghanistan verlieten, zelfs al was dat ruim dertig jaar geleden.

[...]

Bovendien legde u doorheen uw gehoren geen coherente verklaringen af over de precieze reden waarom jullie Afghanistan verlieten. Zo stelde u tijdens het eerste interview voor het CGVS in het kader van uw tweede asielerzoek dat u Afghanistan verlaten had omdat het de tijd van de Russen was en omdat men tegen u was omdat jullie sjiieten waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 3). Tijdens uw tweede gehoor in het kader van dezelfde asielaanvraag stelde u echter dat u Afghanistan

hebt verlaten omdat Taraki aan de macht was en omdat u verplicht was om militaire dienstplicht te doen (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 6). Het is vreemd dat u geen eenduidiger verklaringen aflegt over de redenen waarom u uw land van oorsprong hebt verlaten.”

Waar verzoeker een aantal van zijn verklaringen en van deze van zijn echtgenote herhaalt met betrekking tot de Afghaanse politiek, de geografie van Herat, de situatie ten tijde van hun vertrek, de evoluties in het Iraanse beleid naar Afghaanse vluchtelingen doorheen de jaren en het leven van een Afghaanse vluchteling in Iran, met inbegrip van de professionele en geografische beperkingen, de situatie van een Afghaan die gehuwd is met een Iraanse en er een kind mee heeft, doet geenszins afbreuk aan de gebrekkige en incoherente verklaringen die zij eveneens aflegden. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is bovendien geen dienstig verweer. De hiervoor geciteerde motivering wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt.

Betreffende de levensomstandigheden van verzoeker en zijn gezin als beweerde Afghaanse vluchtelingen in Iran wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide en terechte wijze als volgt geoordeeld:

“Ook over jullie leven als Afghaanse vluchtelingen in Iran leggen jullie ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af.

Ten eerste wordt in dit verband opgemerkt dat de verklaringen die u hebt afgelegd over het verkrijgen van uw vervalste Iraanse documenten niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo stelde u dat u de laatste 18 jaar van uw verblijf in Iran beschikte over een vervalste shenasnameh en dat u twee jaar na het verkrijgen van dit document op dezelfde wijze de identiteitskaart (kart-e melli) verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 18 en 19). Aangezien u sinds september 2010 in België verblijft, betekent dat dat u de shenasnameh ongeveer 22 jaar geleden en de identiteitskaart ongeveer 20 jaar geleden verkreeg. Nochtans blijkt uit de ons voorhanden informatie dat de identiteitskaart (kart-e melli) pas in 2003 werd geïntroduceerd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien is het treffend dat uw echtgenote dan weer niet schijnt te weten wanneer en hoe jullie de identiteitskaarten verkregen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 5). Gevraagd of deze kaarten ook werden gekocht of op officiële wijze werden aangevraagd, stelde ze te denken dat deze werden gekocht. Het is opmerkelijk dat uw echtgenote hier niet met meer stelligheid kan over vertellen. Daarnaast is het opmerkelijk dat zij geen enkel besef heeft van hoe lang na jullie aankomst in Iran jullie zich als Afghaanse vluchteling lieten registreren (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 6). Gevraagd of dit een kwestie van dagen, maanden of jaren was, verklaarde zij tot twee maal toe dit niet te weten. Ze trachtte haar onwetendheid te verklaren door erop te wijzen dat de bevroegde feiten zich 30 jaar geleden hebben afgespeeld. Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien er desondanks redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw echtgenote na al die jaren toch nog enig zicht zou hebben op ongeveer hoe lang na jullie aankomst jullie zich lieten registreren, temeer daar u wel nog wist te vertellen dat jullie zich drie of vier dagen na jullie aankomst lieten registreren (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 8).

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u met uw eigen zaak startte in Iran. Zo stelde u naar aanleiding van uw eerste gehoor in het kader van uw tweede asielverzoek dat u reeds als mecanicien in uw workshop werkte voordat u de vervalste Iraanse documenten verkreeg. U stelde dat de Iraanse autoriteiten u lastig vielen en zeiden dat u als Afghaan geen workshop mocht uitbaten of het beroep van mecanicien mocht uitoefenen. In verband met het pand van uw workshop verklaarde u dat u het vóór het verkrijgen van de vervalste Iraanse identiteitsdocumenten op de Iraanse wijze “ran” huurde en dat u het na het verkrijgen van deze documenten hebt gekocht (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 6). In de loop van uw tweede gehoor voor het CGVS in het kader van uw huidige asielverzoek verklaarde u echter dat u voordat u uw vervalste Iraanse identiteitsdocumenten verkreeg als helper in de workshop van iemand anders werkte en dat u uw eigen workshop pas na het verkrijgen van deze documenten opstartte.

In verband met het pand van uw workshop verklaarde u deze keer dat u het land eerst kocht en dat u er daarna pas de garage op bouwde waar u zou gaan werken (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 10).

Daarnaast blijkt uit de interviews van u en uw echtgenote dat jullie wel heel weinig contact hadden met de andere Afghaanse migranten die in jullie buurt woonden. Zo stelde u dat na verloop van tijd de Iraanse overheid Afghanen arresteerde en Afghanen zonder verblijfstitel het land uitzette (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 8 en 9). Gevraagd of u mensen kende die dit was overkomen, stelde u echter dit niet te weten omdat het moeilijk is om die mensen te kennen. Toen u hierop gevraagd werd of er in de wijken in Mashad waar u gewoond hebt veel Afghaanse migranten woonden, beaamde u dit. Vervolgens stelde u echter dat u deze mensen louter begroette, en dat jullie elkaar niet bezochten. Dat u desondanks geen andere Afghanen zou kennen die door de Iraanse autoriteiten werden opgepakt

of gedeporteerd is opmerkelijk. Ook uw echtgenote stelde maar een beetje contact te hebben met Afghanen in Iran (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 5). Gevraagd waarom zij niet meer contact had met hen, antwoordde ze dat dit was zodat niemand te weten zou komen dat u in het bezit was van Iraanse documenten.

Toen haar vervolgens gevraagd werd of zij voor jullie deze documenten verkregen, contact had met haar Afghaanse bureu, stelde ze echter dat ook toen haar contact met hen beperkt was (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 5). Gevraagd waar deze Afghanen dan vandaan kwamen, stelde ze dat zij hen enkel op straat zag en dat ze hen niet leerde kennen. Het is echter heel vreemd en ongeloofwaardig dat jullie in de zeven tot negen jaar dat jullie in Iran hebben gewoond voordat jullie over de Iraanse identiteitsdocumenten beschikten, geen beter contact met of kennis over andere Afghanen die in uw buurt woonden en die in een vergelijkbare situatie als u verkeerden opbouwden. Des te opmerkelijker is dat uw echtgenote verklaarde ook twee zussen in Mashad te hebben wonen, die na jullie aankomst daar zouden zijn gearriveerd, maar dat zij evenwel niet in staat is om een duidelijker beeld te schetsen van wanneer of waarom zij naar Iran zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 7). Het feit dat zij stelde zelfs niet aan haar eigen zussen te hebben gevraagd waarom zij uit Afghanistan zijn vetrokken is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig.

Over hoe u zich naar de buitenwereld voordeed en hoe uw bureu jullie kenden nadat jullie in het bezit waren gekomen van de vervalste Iraanse identiteitsdocumenten, legden jullie overigens tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo stelde u aanvankelijk dat de mensen die rond uw huis en workshop woonden nadat u uw eigendom had aangeschaft, u kenden als Iraniër maar bevestigde u vervolgens dat u deze mensen al kende van voor u uw valse Iraanse verblijfsdocumenten verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 12). Gevraagd of deze mensen dan wisten dat u Afghaan was en geen Iraniër, legde u vervolgens de bevreemdende verklaring af dat ze dachten dat u van Torbat Haidari was omdat ze daar met hetzelfde accent als de Afghanen spreken. Het is echter bijzonder vreemd dat men voordat u de Iraanse verblijfsdocumenten verkreeg, niet zou geweten hebben dat u een Afghaanse immigrant was en dat de mensen die u al kenden voordat u de Iraanse verblijfsdocumenten verkreeg, daarna zouden denken dat u Iraniër was. Toen aan uw echtgenote gevraagd werd of jullie zich, nadat jullie de identiteitsdocumenten verkregen hadden, voordeden als Afghanen dan wel als Iraniërs, gaf zij het bevreemdende en ontwijkende antwoord dat die vragen niet gesteld werden en dat zij in de dertig jaar dat jullie in Iran hebben geleefd, niemand de kans liet om persoonlijke vragen te stellen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 5).

In het licht van uw verklaringen dat jullie zich ten opzichte van jullie bureu voordeden als Iraniërs (zie supra), is het uiterst opzienbarend dat jullie, nadat jullie in het bezit waren gekomen van de vervalste Iraanse identiteitsdocumenten, de Afghaanse verblijfsdocumenten bleven verlengen. Gevraagd waarom jullie dit deden, stelde u dat jullie dit deden om geen argwaan te wekken bij de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2015, p. 8 en gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p.12). U stelde dat u niet wilde dat de Iraanse autoriteiten te weten kwamen dat jullie Afghanen waren met Iraanse documenten (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 12). Er kan echter redelijkerwijze worden verondersteld dat het in jullie omgeving net argwaan zou scheppen dat jullie zich enerzijds als Iraniër voordeden, maar dat jullie zich anderzijds voor Afghanen bleven uitgeven door de Afghaanse verblijfskaarten te blijven verlengen in de lokale afdelingen van de Afghaanse raad (zie gehoorverslag CGVS dd.17.11.2014, p. 8). Bovendien blijkt uit de verklaringen van u en uw echtgenote dat jullie jullie zonen op school met deze Afghaanse documenten lieten registreren en dat zij daarom als Afghanen werden gediscrimineerd, waardoor ze met school moesten stoppen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 6 en zie gehoorverslag dd. 17.11.2014, p. 8 en gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 11). Het is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u door uw bureu als Iraniër zou gekend zijn, maar dat uw kinderen tegelijkertijd op school als Afghaan zouden worden gediscrimineerd. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u, hoewel u uw zonen ondanks het feit dat u over de (vervalste) Iraanse verblijfsdocumenten beschikte toch als Afghaan registreerde op school, verklaarde dat hun moeder hen verteld had dat ze niet moesten zeggen dat ze Afghanen waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 12). Uw echtgenote van haar kant beweerde dan weer tijdens haar laatste interview dat ze het wel mochten zeggen aan hun vriendjes (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 6).

Bovendien legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over hoe u zich aan uw schoondochter hebt voorgesteld toen uw echtgenote haar vroeg om met uw zoon te trouwen. Zo stelde u dat jullie haar vertelden dat jullie Iraanse staatsburgers geworden waren en dat jullie verzwegen dat jullie valse documenten hadden (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 15). Tijdens haar interview verklaarde uw echtgenote echter dat zij aan haar had verteld dat jullie Afghanen waren met valse identiteitsdocumenten (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde zij dat u een apart gesprek met haar hebt gehad.

De suggestie van uw advocaat met betrekking tot deze vaststelling –u zou zich niet hebben uitgesproken over het al dan niet verzwijgen van het frauduleuze karakter van de naturalisatie- vindt geen grond in uw verklaringen tijdens het gehoor aangezien uit het gehoorverslag uitdrukkelijk blijkt dat u stelde te hebben gezegd Iraanse staatsburgers te zijn geworden, “maar niet te hebben verteld dat ze vals waren” (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 15).

Los van de argwaan die jullie gedrag redelijkerwijze mag worden verondersteld te hebben veroorzaakt binnen jullie directe leefomgeving, wordt opgemerkt dat het opzienbarend is dat de lokale Iraanse autoriteiten in Mashad er gedurende zeventien à achttien jaar niet zouden zijn achter gekomen dat er iets niet klopte wanneer u en uw echtgenote er enerzijds onder een bepaalde naam en met de Iraanse nationaliteit eigendom kochten en verkochten en daarenboven een beroep uitoefenden dat enkel voor Iraniërs was toegelaten, maar jullie zich anderzijds onder een andere naam en met de Afghaanse nationaliteit jaarlijks lokaal als vluchteling lieten registreren en jullie jullie zonen als Afghanen inschreven in de lokale school. Het is zeer opmerkelijk dat u en uw echtgenote er in geslaagd zijn om dergelijke lange tijd probleemloos gebruik te maken van deze vervalste documenten, aangezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het zeer moeilijk is om vervalste documenten te gebruiken in Iran omdat de herkomst van deze documenten gemakkelijk kan worden nagegaan in officiële registers (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het feit dat de Iraanse autoriteiten jullie fraude niet eerder en pas na een tip van een derde op het spoor kwamen is bijgevolg des te opmerkelijker aangezien uw echtgenote te kennen gaf dat zij tijdens haar werk regelmatig werd gecontroleerd en dat ook bij jullie thuis de Iraanse documenten meermaals werden gecontroleerd (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 08.01.2015, p. 8).

Evenzeer opmerkelijk is het feit dat u, nadat de Iraanse autoriteiten er via een tip uiteindelijk waren achter gekomen dat u vervalste documenten gebruikte, er toch bent in geslaagd om uw eigendommen eerst op de naam van uw advocaat en vervolgens op naam van uw Iraanse schoondochter te laten zetten. U stelde dat dit mogelijk was doordat het politiekantoor vanwege een vakantieperiode gesloten was en de mannen die u in uw workshop controleerden u daarom opdroegen u pas na deze vakantieperiode met uw documenten te komen melden (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 14). Het is vreemd dat de Iraanse autoriteiten u niet meteen arresteerden en tot een huiszoeking van uw eigendommen zijn overgegaan. Overigens kan redelijkerwijze worden verondersteld dat de Iraanse autoriteiten op het moment dat zij u in uw workshop kwamen controleren, op de hoogte waren van het feit dat u deze panden met de vervalste documenten had aangeschaft en dat het daarom dus niet mogelijk zou zijn om deze alsnog op de naam van uw advocaat en schoondochter te laten zetten.

Evenzeer opmerkelijk en ongeloofwaardig is het feit dat uw oudste zoon samen met zijn gezin op heden nog steeds zou wonen en werken in de panden die u met uw vervalste documenten hebt aangekocht en die nu op naam van uw schoondochter staan (zie gehoorverslag dd. 08.01.2015, p. 13-14). Het is opvallend dat de Iraanse overheid er nog niet zou achter gekomen zijn dat jullie oudste zoon, van wie de Iraanse en Afghaanse verblijfsdocumenten door de Iraanse autoriteiten werden afgenomen en die net als jullie naar Afghanistan zou zijn gedeporteerd, sinds zijn terugkomst in Iran in 2010 woont en werkt in de panden die door u op frauduleuze wijze werden verkregen. Het is ook opmerkelijk dat uw zoon ervoor zou kiezen om op deze manier te blijven leven in Iran. U stelde dat hij in Iran een zeer moeilijk leven leidt aangezien hij er geen documenten heeft en ondergedoken moet leven (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 4 en zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 14). Ook zijn zoon heeft er geen rechten, aangezien hij ook geen papieren heeft en er geboren is uit een ongeregistreerd huwelijk tussen een Iraanse en een Afghaanse vluchteling van wie de verblijfsstatus werd afgenomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 4 en zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 8). Gevraagd waarom hij niet net als u, uw echtgenote en uw jongste zoon naar België is gekomen, stelde u dat hij aanvankelijk ook wou vertrekken, maar dat u hem dit afraadde omdat de reis voor hem te gevaarlijk zou zijn aangezien hij een pasgeboren zoon had (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 4).

Het is echter opmerkelijk, gelet op zijn precaire levensomstandigheden in Iran en gelet op het feit dat hij zelf had aangegeven te willen vertrekken, ruim vier jaar later nog steeds in Iran woont. Toen aan uw echtgenote gevraagd werd of Mo. van plan is om in Iran te blijven of naar hier te komen, gaf ze het bevreemdende antwoord dat ze dit niet weet en dat ze dat ook niet gevraagd heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 7). Het is opmerkelijk dat uw echtgenote deze vraag nooit aan uw zoon zou hebben gesteld, temeer daar zij zelf aangaf dat hij ginds in de problemen verkeert.”

Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan een onterechte opmerking over het zich vergissen tussen de shenasnameh en de melli-kaart, aangezien verzoeker nergens in de bestreden beslissing verweten wordt zich te vergissen met betrekking tot het onderscheid tussen beide. Voorts komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal door te stellen dat hij wel degelijk informatie kon verschaffen over het verblijf van hem en zijn gezin als Afghaanse vluchtelingen in Iran.

Hoger kwam reeds vast te staan dat verzoekers medische problemen, zijn analfabetisme en zijn ongeschooldheid geen verschuiving kunnen vormen voor zijn incoherente en onjuiste verklaringen.

Aan het voorgaande voegen zich nog de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing toe met betrekking tot de neergelegde documenten:

“Bovendien blijkt u niet in staat overtuigende en bewijskrachtige stukken voor te leggen met betrekking tot uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. U legde als ondersteuning van uw beweringen hierover na uw tweede gehoor via uw advocaat verschillende kopieën van registratiekaarten van u en uw echtgenote voor. In verband met deze stukken wordt opgemerkt dat de geboortedata van u en uw echtgenote die op er in worden vermeld, niet overeen stemmen met jullie verklaringen in het kader van jullie asielaanvragen. Voor de Belgische asielinstanties beweerde u immers op 1 januari 1956 te zijn geboren (Verklaring meervoudige aanvraag, dd. 15/10/2014, punt 4) terwijl uw Iraans registratiebewijs 23 juli 1958 als geboortedatum vermeldt. Het Iraans verblijfsdocument van uw echtgenote stelt dan weer dat zij op 5 mei 1959 werd geboren terwijl ze haar geboorte naar aanleiding van haar asielaanvraag op 1 januari 1958 situeerde (Verklaring meervoudige aanvraag, 10/18918, dd. 15/10/2014, punt 4). Wat deze documenten betreft moet bovendien worden opgemerkt dat het vreemd is dat uw advocaat beweert dat uw zoon die in België is over de originelen van deze scans zou beschikken (mail meester Benoit Dhondt, dd. 23 januari 2015) en dat uw zoon naar aanleiding van het gehoor in het kader van een mogelijke intrekking van zijn vluchtelingstatuut drie dergelijke originele documenten voorlegt. U gaf namelijk tijdens uw interview te kennen dat al uw Afghaanse en Iraanse documenten door de Iraanse overheid werden geconfisqueerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 12). Ook uw echtgenote verklaarde tijdens haar laatste interview dat u alle documenten waarover u beschikte, reeds had voorgelegd en dat de rest jullie werd afgenomen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, dd. 08.01.2015, p. 9). Het feit dat u via uw zoon alsnog over originele verblijfsdocumenten zou kunnen beschikken, is dan ook hoogst opmerkelijk. Er kan daarenboven ook redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien u werkelijk door de Iraanse overheid werd gearresteerd, gestraft en gedeporteerd omwille van het bezit van frauduleuze documenten, zij inderdaad al uw verblijfs- en identiteitsdocumenten in beslag zouden hebben genomen en deze niet later terug bezorgen. Met betrekking tot de documenten die uw zoon naar aanleiding van zijn gehoor van 13 mei 2015 voorlegde, moeten verder een aantal opmerkingen worden gemaakt die de bewijswaarde ervan totaal ondermijnen. Zo blijkt uw Iraanse identiteitskaart ter hoogte van de foto die erop figureert overduidelijk met een mes bewerkt. Ter hoogte van deze foto blijkt bovendien de plastificatie van de kaart afwezig. Een deel van de plastificatie hangt zelfs los in de linkerbovenhoek van de foto. Het heeft er dan ook alle schijn van dat de foto die oorspronkelijk op de kaart stond, werd verwijderd en vervangen door een foto van u. De identiteitskaart is dan ook niet van aard aan te tonen dat u als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben gewoond, integendeel. Geconfronteerd met de opmerkelijke staat van uw Iraanse identiteitsbewijs bracht uw zoon geen verklaring aan. Hij beperkte zich tot de stelling dat het CGVS het stuk maar naar Iran moet sturen en dat het mogelijks een fout betreft (CGVS zoon, 13/05/2015, p.5). Het bewijs van uw (h)erkenningaanvraag van uw vader (Iraanse identiteitskaart voor Afghaanse vluchtelingen) blijkt op zijn beurt te zijn opengescheurd en met een schaar of mes te zijn bewerkt. Er blijkt in de rechterbovenhoek bovendien een stuk tekst te zijn toegevoegd met plakband. Hoewel eventueel nog kan worden aangenomen dat de kaart is opengescheurd door het verloop van de tijd en als gevolg van slijtage (CGVS zoon, 13/05/2015, p.5), kan dit niet worden aangenomen voor de knipof snijsporen. Ook de verklaring van uw zoon voor het extra stuk tekst dat bovenop de kaart werd aangebracht houdt geen steek. Volgens zijn verklaring zou dit zijn gebeurd om mensen te controleren en om onmiddellijk te kunnen zien waar ze vandaan komen (CGVS zoon, 13/05/2015, p.5). De eenvoud waarmee dit kan worden verwijderd –het is vastgemaakt met eenvoudige plakband- ondergraaft echter elke mogelijke controlefunctie die eraan verbonden zou kunnen zijn. Zijn verklaring hieromtrent is dan ook niet aannemelijk.

Bovendien moet ook in verband met de Iraanse identiteitskaarten voor Afghaanse vluchtelingen worden opgemerkt dat de geboortedata die er op staan vermeld, 23.07.1958 en 05.05.1959, niet stroken met de informatie die u zelf aan de Belgische asielinstanties hebt verstrekt (cf. supra).

Inzake het Afghaanse identiteitsbewijs (taskara) dat u voorlegt moet worden gesteld dat het niet volstaat om uw Afghaanse herkomst aan te tonen. Integendeel de inhoud ervan ondermijnt uw verklaringen in dit verband bijkomend. Uit de vertaling van het stuk blijkt immers dat deze op 5/12/37 (3/08/1958 of 5/02/1959 Gregoriaanse kalender) werd afgeleverd. In de taskara wordt bovendien gesteld dat uw leeftijd op dat ogenblik op 18 werd geschat en u medewerker mechaniker van (een) autodealer als beroep had. In het licht van uw verklaringen over uw leeftijd voor het CGVS, u zou in 1956 zijn geboren, is de inhoud van dit stuk dan ook totaal ongeloofwaardig.

De kopieën van Iraanse identiteitsdocumenten (waarvan u beweert dat ze vals zijn), de kopie van een certificaat van uw werkplaats in Iran hebben geen betrekking op jullie Afghaanse origine en kunnen deze bijgevolg niet aantonen. Bovendien blijken uw verklaringen over het verkrijgen ervan zoals eerder reeds werd opgemerkt niet te stroken met informatie van het CGVS.

In verband met de twee bankdocumenten die u naar aanleiding van uw eerste asielverzoek aanbracht moet worden gesteld dat deze documenten niets vermelden over een band van u of uw gezin met Afghanistan. Bovendien wordt in verband met deze documenten opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zich volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verlenen aan uw verklaringen. Dezelfde opmerking kan wordt gemaakt met betrekking tot de vier documenten die u voorlegt met betrekking tot uw veroordeling in Iran. De Iraanse eigendomsdocumenten betreffen slechts kopieën waarvan de bewijswaarde zeer relatief is. Hetzelfde geldt voor het Afghaanse eigendoms-certificaat dat u neerlegt. Inzake de klachtenbrief die u zou hebben neergelegd bij de autoriteiten van Herat en de drie documenten aangaande de registratie en het onderzoek ervan, moet worden vastgesteld dat deze verband houden met feiten die in het kader van uw eerste asielverzoek zowel door het CGVS als door de RvV als ongeloofwaardig werden beschouwd.

[...]

De overige door u aangebrachte documenten kunnen aan bovenstaande bevindingen niets wijzigen.

[...]

De enveloppes en het verzendingsbewijs bewijzen dan weer enkel dat jullie post hebben ontvangen.”

Deze motivering wordt door de Raad eveneens tot de zijne gemaakt.

Wat betreft de bij onderhavig verzoekschrift neergelegde taskara's (stuk 10) en de ter terechtzitting neergelegde vertalingen ervan (rechtsplegingsdossier, stuk 10) dient vastgesteld dat uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus (bijlage 1) blijkt dat valse, Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, zodat de bewijswaarde ervan relatief is. Daarenboven brengt verzoeker slechts kopieën bij, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Tevens hebben documenten slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aangaande de nationaliteitscertificaten (verzoekschrift, stuk 11) dient vastgesteld dat deze werden opgesteld op vraag van verzoeker en zijn gezinsleden. Daarenboven brengt hij opnieuw slechts kopieën bij en ondersteunen deze stukken evenmin geloofwaardige verklaringen. De overige documenten (stukken 7-9) bevatten louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker, zijn echtgenote of zijn zoon, terwijl hij zijn vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken.

Tevens dient nog opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staakt met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid, a) tot en met e) is voldaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overtollige motieven kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.”

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER